

בעלת עליונות עצומה — רוסיה, ביוגוסלביה נמצא מרכז הכובד במדינת בסרביה. אף שהנשיא הוא קרואטי. איוון איריאלי קיום רק ברמיון, כמו ההרמוניה האיריאולית. כמציא אותה, יש תמיד יחסים גמישים. בכל פדרציה, כמו אצל כל זוג נשוי.

שאלה: האם יסכיוו טרביי פלסטין לפחרו זה?

במשך דור שלם שאפו ערביי פלסטין לנינון מדינתם.

שאיפה זו הפכה כדור-מישחק במאבק בין ממשלות-ערב. אולם הכל הסכימו כי אי אפשר להתעלם מן "היישות הפלסטינית".

על גל זה רכבו אנשים כמו אחמד שוקירי. אחרי שורה ארוכה של מרידות ומהומות, השתול גם המלך חוסיין להכיר בכך, בטענו כי ממלכת ירדן היא האשמיית היא, בעצם, פלסטין. כך שלא ייתכן כלל ספק לגבי השאיפה היסודית של ערביי פלסטין: לכונו מדינה לאומית משלהם, שתשא את שמם המפורש.

השאלה האמיתית היא, איפוא: האם הם מוכנים למדינה לאומית שתהיה חלק בפדרציה עם ישראל?

כל מי שנותן על כך תשובה סתמית, מכריז על עצמו כעל כסיל.

אין כל טעם לצאת היום לגדה ולעזה, לשאול את דעתם של מוכבדים, ולהכריז: הערבים מסכימים, או אינם מסכימים.

יש עניין רב בדעת ה- מוכבדים. אך בהערכת דבי- ריהם יש לקחת בחשבון: ● שכמעט כל המוכב- דים הם מכובדים, מפני ש- חוסיין כיבד אותם.

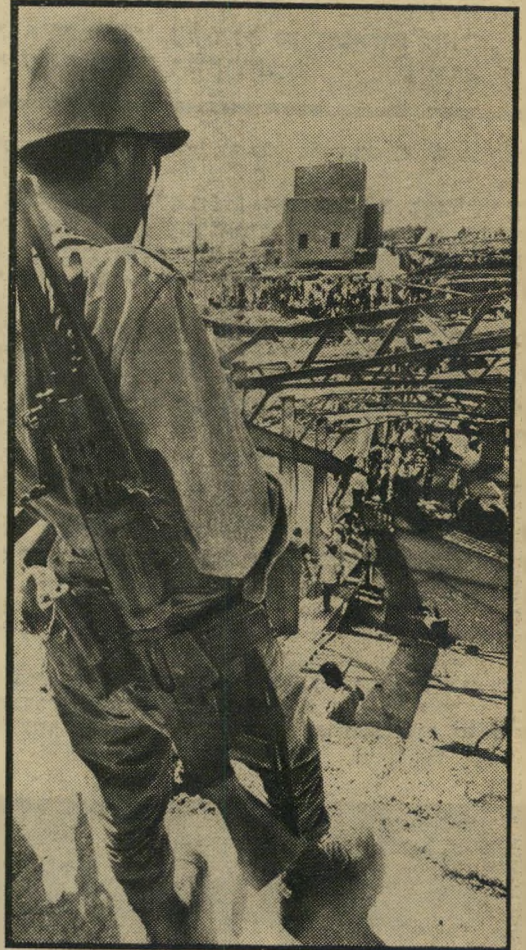
● שאיש מהם אינו מא- מין כרגע כי מנוי וגמור עם ישראל לכת בדרך זו.

● שכמעט כולם חרי- ששים שישאל תחי- זיר את השטחים לי- ירדן ולמצריים, וכי אז יקיץ הקץ על כל מי שפתח את פיו נ- גד חוסיין ועבדאיי- נאצר.

● שגם פטרוטיים אמי- תיים של פלסטין נוטים לשחק, עד שיתבררו ה- כונות והמגמות של ישראל ואויבותיה.

כל זה ישתנה במה- רה כאשר תתחיל ישי- ראל להכריז על מדי- נות ברורה להקמת הפדרציה, ותיגש לי- ביצועה בצורה משכי- נעת, החלטית ומעי- שית.

תוך חודשים מעטיב תי- חצר ריקמה חדשה של יח- סים כלכליים. סוחרי שכס יתרגלו לקבל את סהורתם מגמל חיפה. יחסי-גומלין כלכליים בין גורמים ישרא- ליים ופלסטיניים, בעידוד הממשלה, יספקו זעזוקה ורחמים לחושבי הגדה ועזה.

אלנבי: חזית או גשר?

ביקורים המוניים של תושבי הגדה ועזה ברחבי ישראל יפריכו בייחוס אשליות וכזבים של שנים רבות.

התחלת יישובם מחדש של המוני פליטים, ביוזמת ישראל, תחשמה את האזוירה ותיצור אקלים נפשי חדש לגמרי ברחבי הגדה ועזה.

יקומו כוחות חדשים, חברתיים ופוליטיים, ויזכו בעידוד. תתחיל המהפכה החברתית. בקיצור: בתהליך מזורז תיווצר תמורה עמוקה בציבור הפלסטיני. כאשר יבשיל תהליך זה, ייערך מישאל-עם.

הוא יכלול תוכנית ברורה של כינון פלסטין, כחלק מן הפדרציה. כל איש פלסטין יבין כי אין לכך אלטרנטיבה — זולת סיפוח לישי- ראל מצד אחד, או מלחמה חדשה מצד שני.

אם לא תנהג ממשלת ישראל דאז בטיפשות קיצונית, אם לא תופיע בעיני הערבים כנוגשת רודנית, ואם ישתכנעו הערבים עד אז כי המדובר בשיחורר לאומי של ממש, ולא בכזב — להתעלם מן "היישות הפלסטינית".

(הדבר הוא כל כך בטוח, שאין טעם לשאול: "אם לא, אז מה?" אבל גם אם תישאל השאלה, אין צורך לברוח ממנה. התשובה היא: "אם לא, נחזור למצב שבו אנו נתונים כיום. לא נפסיד דבר.")

אחרי מישאל-העם תקום ממשלה זמנית, שתייצג את פלסטין. מובן שתהיה זאת ממשלה ממונה — כי יזכנסו בה רק אותם הכוחות הציבוריים המתייבים בלב שלם את הפתרון, שזכה לאישור העם.

הממשלה הזמנית תנצח על ביצוע ההכנות להקמת המדינה בפועל, ובעיקר על הכנת הבחירות החופשיות הראשונות שנתקיימו אייפעם בפלסטין, לממשלה הפלסטינית הנבחרת הראשונה בתולדות העם.

באחד הוויכוחים בכנסת אמר ח"כ רק"ח, אמיל חביבי, כי "העם הפלסטיני לא יקבל את מדינתו מפי הכובש". זה מצלצל יפה, אבל אין בכך שום ממש. כי מדינות רבות מאד ונכבדות מאד בהיסטוריה קיבלו את עצמאותן מידי "כובשים".

די להזכיר את הדוגמה האחרונה: אחרי כיבוש אירופה המורחית בידי הצבא האדום,

הקימה ברית-המועצות בכל הארצות רפובליקות עצמיות. הדבר נעשה בדרך של כפייה גסה מטעם הכובש, ות"כ תביבי לא התנגד לכך.

עברו שנים מעטות — והנה מוכיחה רומניה כי מדינה כזאת יכולה להיות עצמאית בהחלט, אם היא רוצה בכך.

הרפובליקה הפדרלית של גרמניה הוקמה עליידי צבאות-הכיבוש של המערב. יפאן החדשה הוקמה עליידי הגנרל מקארתור.

פלסטין כבושה מזה מאות בשנים. ממלכים ותורכים, בריטים וירדנים, החזיקוה, מבלי להעניק לה עצמאות. ישראל הכובשת יכולה לעשות זאת.

אין בכך כל בושה — לא ל"כובש", ובהדאי לא לעם הפלסטיני. כדי להשיג עצמאות, מוכן כל עם להתחבר גם עם השטן.

יהיה זה אסון היסטורי לעם הפלסטיני אם ישעה לדמגוגים, ואם יחיי מיין הזדמנות הדיפעמיות זו לזכות ביישותו הלאומית — תחת לשקוע מחדש בבצורת-החרם של המלחמה, או להפוך עם מרוכא של חוטביי עצים ושואכרימים באימפריה ישראלית.

שאלה: האם לא תהפוך פלסטין ל"מדינת שוקיירי"?

נימוק זה הושמע גם בפי מאיר יערי, הרוצה להחזיר את הגדה לירדן כדי לספק דוקטרינות מפי"מות מימי מתושלה, וגם בפי שמואל תמיר, הרוצה להפוך את ישראל לרודניה יהודית. פלסטין לא תהפוך ל"מדינת שוקיירי", כי:

● תוך זמן קצר תיווצר, כאמור, ריקמה כלכלית וחברתית, שכל הזומם לקרעה ויתקל בהתנגדות העם הפלסטיני עצמו.

● המציאות החדשה תיזכה מנהיגה חדשה, שתראה בכל גורמי-האסון של את- מול — המופתי, שוקיירי ודומיהם — דמויות טראגיקומיות מן העבר.

● עצם קיומה של הפדרציה — על ערובותיה הבטחוניות ויטודותיה המשפטיים — תמנע כל אפשרות של עליית מישטר עויין לה — לא בפלסטין ולא בישראל.

● שוקיירי, אם יחזור מחר לפלסטין, יועמד לדין עליידי העם הפלסטיני כפושע וכבוגד. את ההוכחות לכך לא קשה לספק.

● מובן שלא תיתכן שום ערובה למה שיתרחש בפלסטין — או בכל מקום אחר בעולם — בעוד עשרים שנה.

● כל אשר ניתן לעשות בחיי עמים הוא להעמיד את ההתפתחות על פסים רצויים, ולדאוג לכך שתתקדם על פסים אלה. מה שיקרה בהמשך בדרך — אם תגיע המציאות להצטלבות, או תרד מן הפסים — הרי זו דאגת המחזר.

בפדרציה כרוכות סכנות לאימעטות. אין טעם להעלים מהן עין. אבל יש לזכור כי סכנות אלה עלולות להתעורר רק בעוד עשרים שנה — בעוד שהסכנות הכרוכות בהחזרת השטחים, או בסיפוחם, תתעוררנה כבר מחר בבוקר.

שאלה: האם תביא הפדרציה

לניתוק העם הפלסטיני מן הארץ?

בהחלט לא. להיפך.

יתכן שפלוגי, אלוף בדימוס, היה רוצה בפלסטין כמדינת-חיץ. אנחנו רוצים בפלסטין כמדינת-גשר.

כגשר בין ישראל והעולם הערבי.

הקמת הפדרציה תהווה צעד מכריע בדרך לשלום. היא מסמלת ברית בין ישראל לבין העם הערבי הראשון — העם הפלסטיני.

המישטרים הדיקטטוריים מעבר לגבול — אלה הקרויים "מהפכניים", ואלה שהם ריאקציו- ניים בגלוי — בהדאי ישימו את הפלסטינים ויטענו כי הם בוגדים. אבל הפתרון המהיר של בעיית הפליטים, המציאות החיה של שיתוף-פעולה ישראלי-פלסטיני, שמטו את הקרקע מתחת לעמדתם.

כך, בהדרגה, ייחצר מצב נפשי חדש במרחב כולו. מדינות כמו ירדן ולבנון, שלא לדבר על תוניסיה ומארוקו, יוכלו להגיע לקשרים עם הפדרציה, או לפחות עם פלסטין. יתפתח הדרך להידיברות.

לדעתנו, יש ללוות את הצעת הפדרציה בתוכנית-שלום כוללת למרחב, שבמרכזה תעמוד ההצעה להקום ליגה מרחבית חדשה, שתבוא במקום הליגה הערבית, ושבה תשתלב הפדרציה של ארץ-ישראל בצד מדינות ערב ומדינות נוספות.

מובן שזה לא יתקבל מחר בבוקר. אך ככל שישתחרר השלום בארץ-ישראל, כן יגבר כוח המשיכה של רעיון זה.

סיכום: הדרך אל השלום

תוכנית הפדרציה שופעת סיכויים וסכנות. אין ספק שוהי הצעה מסובכת, כמו כל מהפכה בחיי עמים.

אולם לתוכנית זו אין אלטרנטיבה סבירה. כל תוכנית אחרת — כגון החזרת השטחים או סיפוחם לישראל — תעמיד את המדינה בפני סני- נות נוראות, מבפנים ומבחוץ.

הפדרציה לבדה תביא את השלום.

תמיד ידענו כי בדרך אל השלום קובע הצעד הראשון. "אילו היה רק עם ערבי אחד מסכים לעשות עימנו שלום, כי אז היה הכל אחרת!" — כמה פעמים שמענו אנחה זו? עתה ישנו הסיכוי. ישנו עם, המסוגל לעשות עימנו שלום. העם האחד שזה כדאי לו, מפני שהדבר יביא להגשמת שאיפתו הלאומית.

המדינה הערבית הראשונה שתחתום הפכם עם מדינת ישראל תהיה מדינת פלסטין. לצורך זה עלינו לעזור לתושביה להקימה.

זוהי כל התורה על רגל אחת.

הנשואין בין ישראל ופלסטין לא יהיו, אולי, תוצאה של אהבה לוהטת. הם יהיו, משני הצדדים, נשואי-נחיות, פרי הנסיבות.

החתן והכלה גרים, במיקרה, בשני חדרים באותה דירה, האהובה על שניהם — והנשואין הם הפתרון הסביר היחיד לבעיית יחסייהם.

חוכמת-החיים מלמדת כי נשואי-נחיות מובילים, לא פעם, להתפתחות של אהבה אמיתית, במרוצת הזמן — בעוד שנשואי-אהבה עלולים להתגרש במהרה, יחד עם האהבה שהולידה אותם. כל שדכן יעיד כי נשואי-נחיות כאלה הם, לעיתים קרובות, היציבים ביותר.

לפדרציה של ארץ-ישראל יש רק תחליף אחד: מלחמה בעוד שש או שמונה שנים. עברנו שלושה סיבובים. מי רוצה בסיבוב רביעי, שאחריו יבוא הסיבוב החמישי?